

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

Nr. 1653 van 11 september 2007
in de zaak X/ IVde kamer

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Sierra Leone nationaliteit, op 26 juni 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juni 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. PAEPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Het feitenrelaas van de bestreden beslissing luidt als volgt:
"U verklaart een staatsburger te zijn van Sierra Leone afkomstig van Port Loko. U vluchtte in 1992 met uw vader en uw tante naar Forecariah, Guinee. U registreerde zich bij de lokale autoriteiten van Forecariah. Na enkele maanden keerde uw vader terug naar Sierra Leone en bleef u bij uw tante. Het contact met uw tante was niet goed en u ging de straat op. U registreerde zich in 1996 bij het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen. U verbleef niet in het vluchtelingenkamp, maar ging er naartoe voor voedsel en medicijnen. In 1997 werd u door de Guinese autoriteiten teruggebracht naar Port Loko. U meldde zich bij de plaatselijke autoriteiten en wachtte tot uw familie werd teruggevonden. U vernam later van uw oom dat uw ouders in 1997 waren overleden. Na een jaar in Port Loko werd er erg gevochten en was u aangevallen door de rebellen van RUF. U besloot om terug te keren naar Guinee en overleefde op straat in Forecariah. In 1998 ging u naar de Guinese hoofdstad Conakry en huurde er een huis. U werd uit het huis gezet en omdat u tegenstand bood, werd u voor enkele weken opgesloten in een gevangenis. U werd vrijgelaten onder de voorwaarde dat u zou terugkeren naar de plaats waar u was geregistreerd. U keerde terug naar Forecariah. In 2002 berichtten de Guinese

autoriteiten dat de vluchtelingen uit Sierra Leone konden terugkeren. Uw document werd afgenomen en in het voorjaar van 2003 werd u gearresteerd in Forecariah. U werd naar de centrale gevangenis gebracht. Na enkele weken werd u vrijgelaten op voorwaarde dat u het land zou verlaten. U bleef in Guinee en u werd in het voorjaar van 2004 opnieuw gearresteerd. Na drie maanden opsluiting werd u vrijgelaten op voorwaarde dat u het land zou verlaten. U antwoordde dat u niemand meer had in Sierra Leone en u er niet veilig was, waarop de Guinese autoriteiten reageerden dat het niet hun probleem was. U ondertekende een document dat u het land zou verlaten, wat u niet deed. U verbleef illegaal in Guinee. In juli 2005 werd u nogmaals gearresteerd en naar de gevangenis gebracht. U werd ongeveer een maand opgesloten en daarna werd u naar de grens met Sierra Leone bij Pamelap gebracht. U werd overgedragen aan de autoriteiten van Sierra Leone. U werd er drie dagen vastgehouden en diende uw gegevens te geven. De autoriteiten brachten u naar Port Loko en u meldde zich in augustus 2005 bij de lokale autoriteiten. U gaf uw persoonlijke gegevens en zei dat u een vluchteling van Sierra Leone in Guinee was. U kreeg onderdak in een school. De autoriteiten bezorgden u een papier van het ziekenhuis, waarmee u naar de 'paramount chief' van Port Loko diende te gaan. Hij gaf de toelating om een geboortecertificaat te maken. Op het politiebureau ontving u een geboortecertificaat. U gaf de autoriteiten het adres van uw ouders in Freetown, maar u kreeg geen informatie. U besloot om zelf naar Freetown te gaan. U ging naar Lumly Beach, waar het huis van uw ouders stond. U stelde zich voor aan agenten, die u antwoordden dat u aan het foute adres was. U ging toch verder en stelde zich voor aan de bewoners van het huis. De bewoner zei dat hij u niet kende en vroeg naar bewijzen dat u er woonde. U had geen documenten, maar u was overtuigd dat het uw huis was en u vertrok niet. De politie werd geroepen en u werd meegenomen naar het politiekantoor. De politie ondervroeg u en zei u dat u officiële documenten met uw adres diende te halen. U werd de volgende morgen vrijgelaten en u ging naar het kantoor van 'Homeland Affairs'. U meldde zich en ze zouden uw geval onderzoeken. Elke keer dat u er terugkeerde, kreeg u het antwoord te wachten. Uw identiteitskaart verkreeg u in november 2005. Met uw identiteitskaart ging u naar het huis van uw vader. De bewoner nam uw identiteitskaart af en belde de politie. U werd door de politie gearresteerd en vijf dagen opgesloten. U werd vrijgelaten en u ging klacht neerleggen bij 'Homeland Affairs' omdat uw identiteitskaart was afgenomen. Daar kreeg u te horen dat u geen nieuwe identiteitskaart zou krijgen, zolang u geen adres kon geven. U overleefde op straat. Op 27 december 2005 heeft u de bewoner van het huis van uw ouders aangevallen. U was vastbesloten om terug te krijgen wat u toebehoorde en beledigde hem en maakte vernielingen in het huis. U werd gearresteerd en opgesloten tot eind augustus 2006. U werd beschuldigd van het vernielen van eigendommen en het lastigvallen van de bewoner. U zou levenslang worden opgesloten. U werd op 30 augustus 2006 vrijgelaten en diende het land te verlaten. U werd door de autoriteiten van Sierra Leone naar de grens met Guinee gebracht en daarna tot in Forecariah gereden. In Forecariah ontving u van de agenten een envelop met geld en werd er u een papier getoond dat u niet terugkeerde naar Sierra Leone. U reisde verder naar Conakry, waar u een vrouw ontmoette die u hielp om het land te verlaten. U hebt Guinee verlaten begin september 2006 en u reisde per vliegtuig naar Frankrijk. Uw oom werd bij de luchthavencontrole tegengehouden. U reisde verder met een vrouw (A.) en haar dochter naar Milaan, Italië. In Italië werd u door de vrouw achtergelaten en vroeg u naar onderdak. Na enkele dagen besloot u om terug te keren naar Frankrijk om uw oom terug te vinden. Aan de grens met Frankrijk werd u tegengehouden door de autoriteiten en diende u binnen de 7 dagen het grondgebied te verlaten. U reisde door naar Parijs, waar u ongeveer twee maanden verbleef. U reisde verder naar België, waar u op 16 november 2006 asiel vroeg."

2. Verzoeker formuleert geen opmerkingen over deze feitenweergave.

1. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“(...) U verklaart dat u Sierra Leone in 2006 moest verlaten omdat u problemen kende met de autoriteiten in uw land van herkomst, nadat u het huis van uw ouders wilde opeisen en vernieling had aangebracht. Bij uw terugkeer in Freetown viel u de bewoners van het huis van uw ouders lastig en wilde u opeisen wat volgens u uw eigendom was (zie gehoor CGVS, p.29). De door u aangehaalde problemen met de autoriteiten zijn aldus van private en strafrechtelijke aard en vallen als dusdanig niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie van Genève. U verklaart de autoriteiten van Sierra Leone te vrezen bij een terugkeer naar uw land van herkomst, omdat u opnieuw de confrontatie zal aangaan om onderdak te vinden en opnieuw het huis zal eisen (zie gehoor CGVS, p.32). U haalt geen andere elementen van vervolging aan die onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie van Genève vallen.

Bovendien is het onaannemelijk dat de autoriteiten van Sierra Leone, waarvan u beweert een geboortecertificaat en een identiteitskaart te hebben verkregen en die u correct behandelden bij uw terugkeer in het land, u het land zouden uitzetten zonder dat daar enig verhaal tegen mogelijk is. Wat betreft uw overbrenging door de autoriteiten van Sierra Leone naar Guinee is het onaannemelijk dat de autoriteiten zoveel inspanningen zouden leveren om u de grens over te brengen, u naar Forecariah, Guinee te rijden en daarboven u nog een envelop met geld zouden geven (zie gehoor CGVS, p.8), terwijl het juridisch alternatief een gewone gevangenisstraf is (aangezien u strafbare feiten zou hebben gepleegd). U draagt geen overtuigende elementen aan waarom men u wou uitwijzen naar Guinée.

Daarbij stemt uw verklaring dat er geen adres vermeld staat op de identiteitskaarten van Sierra Leone (zie gehoor CGVS, p.27) niet overeen met de beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat er wel degelijk een adres vermeld wordt (zie informatie administratief dossier). En hoewel er een adres vermeld staat op de identiteitskaart is dit nog geen bewijs van eigendom, in het bijzonder dat het huis waar u woonde met uw ouders aan u zou toebehoren. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u nooit eerder het huis van uw ouders opeiste, bijvoorbeeld in 1997 bij uw terugkeer naar Sierra Leone of in 2002 bij het einde van de oorlog. Het is merkwaardig dat u al die tijd op straat overleefde, maar in 2005 plots wel het huis van uw ouders wilde opeisen.

Verder stelt u Sierra Leone te hebben verlaten in 1998 omwille van de gevaarlijke situatie (zie gehoor CGVS, p.15). Het is ongeloofwaardig dat u hierover niet meer kan vertellen. U stelt dat er aanvallen van de rebellen waren, nl RUF, maar u weet niet waarvoor dit letterwoord staat (zie gehoor CGVS, p.15) (zie informatie administratief dossier). U blijkt niet te weten of er nog andere groepen betrokken waren in het conflict, noch kent u buiten ‘Mosquito’ en Fode Sankoh geen andere namen van leiders of commandanten (zie gehoor CGVS, p.15). U verklaart dat u na 2002 niet naar Sierra Leone terugkeerde omdat u door de rebellen nog gezocht zou worden (zie gehoor CGVS, p.20), waardoor toch enigszins kan verwacht worden dat u het conflict in Sierra Leone volgde. Deze elementen doen ernstig twifelen aan uw Sierraleonense afkomst.

Vervolgens verklaart u via Frankrijk naar Italië te zijn gereisd en daarna te zijn teruggekeerd naar Italië om uw oom te zoeken (zie gehoor CGVS, p.9). U stelt geen asiel te hebben gevraagd in Frankrijk noch in Italië, omdat u niet geïnformeerd was over de asielprocedure (zie gehoor CGVS, p.6). U vroeg in beide landen naar een plaats om te verblijven en naar hulp, toch heeft u nagelaten om asiel te vragen (zie gehoor CGVS, p.7). Nochtans kan verwacht worden dat u internationale bescherming vraagt op het moment dat u aankomt in de Europese Unie. Bovendien is het merkwaardig dat u zich niet meer blijkt te herinneren met welke familie u hebt gereisd noch op welke naam het paspoort stond waarmee u heeft gereisd (zie gehoor CGVS, p.7), terwijl u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u met de familie (K.) reisde en dat het ook de familienaam was die in het reisdocument stond (zie gehoor DVZ, punt 40). Ook is het bevreemdend dat u niet blijkt te weten hoeveel geld er in de envelop zat die u van de Sierraleonense autoriteiten meekreeg en hoeveel u dus aan de vrouw, die uw vertrek regelde, betaalde (zie gehoor CGVS, p.8).

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit ‘vrees voor vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij

een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Het door u neergelegde geboortecertificaat (n°WF/1103) bevat identiteitsgegevens, maar hierbij is het opmerkelijk dat u verklaart dat u het geboortecertificaat in 2005 bekam, maar het document gedateerd is op 18.3.1981. Deze vaststelling doet twijfelen aan de authenticiteit ervan.

Tenslotte bevat uw verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep geen element dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen."

2. Verzoeker verklaart dat hij een gegronde vrees voor een "bedreiging voor vervolging" heeft omdat hij bij een terugkeer naar zijn land, zonder over de nodige papieren te beschikken, zou worden gearresteerd en opnieuw zou worden bedreigd met een levenslange gevangenisstraf aangezien hij beweert te behoren tot de "sociale groep" die hun eigendommen revindiceren. Verzoeker ontkent dat zijn problemen van private aard zijn en verklaart dat de mogelijke strafrechtelijke veroordeling de ernstige vrees voor vervolging uitmaakt. Hij ontkent dat het onaannemelijk is dat de Sierra Leonse autoriteiten hem het land zouden uitzetten zonder enig mogelijk verhaal nadat ze hem eerst goed hadden behandeld, dat het eigenaardig is dat hij het huis van zijn ouders nooit eerder heeft opgeëist en dat hij niets meer kan vertellen over de situatie in Sierra Leone in 1998. Verzoeker beweert dat hij in Frankrijk en Italië niet om asiel vroeg omdat hij niet wist wat zijn rechten waren.
3. Verweerder stelt dat het begrip "sociale groep" niet van toepassing is op mensen die hun eigendom met geweld en zonder bewijzen opeisen. Verzoekers daden zijn van strafrechtelijke aard en vallen niet onder de Conventie van Genève. Verzoeker weerlegt niet dat het onaannemelijk is dat de autoriteiten zoveel inspanningen zouden leveren om hem over de grens te brengen terwijl het juridisch alternatief een gewone gevangenisstraf is. Verweerder houdt vol dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegde.
4. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (R.v.St., X, nr. 43.027, 19 mei 1993) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., X, nr. 136.692, 26 oktober 2004). Verzoekers verklaring dat hij een onevenredige bestraffing riskeert is niet aannemelijk aangezien het ongeloofwaardig is dat het vernielen van andermans eigendom zou worden bestraft met een levenslange gevangenisstraf. Dit klemmt des te meer daar verzoeker omwille van zijn beweerde daden, hoewel hij volgens zijn beweringen werd bedreigd met een levenslange gevangenisstraf, op 30 augustus 2006 werd vrijgelaten (administratief dossier, stuk 3, p.29) waarbij tevens in acht moet worden genomen dat het onwaarschijnlijk is dat de autoriteiten inspanningen zouden leveren om hem het land uit te zetten (met de auto naar grens worden gebracht, een enveloppe met geld uitdelen) terwijl het juridische alternatief, de oplegging van een gevangenisstraf, niet werd uitgevoerd.

De Raad stelt vast bovendien vast dat, indien verzoekers verhaal al geloofwaardig zou zijn, *quod non*, hij geen documenten had om te bewijzen dat hij in het huis woonde (administratief dossier, stuk 3, p.25), dat hij de persoon die in het huis woonde op 27 december 2005 aanviel hoewel hij geen eigendomsbewijzen kon voorleggen en hij de bewoner beledigde en zaken vernielde in het huis, ten gevolge waarvan de politie hem arresteerde (administratief dossier, stuk 3, p.27-28). De bestreden beslissing stelt terecht dat deze feiten van private en strafrechtelijke aard zijn en geen nexus hebben met de criteria zoals vermeld in artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil invoeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

1. De Commissaris-generaal kwam op basis van de elementen van het dossier tot de vaststelling dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
2. Verzoeker haalt geen elementen aan die deze vaststelling kunnen wijzigen en de Raad ziet op basis van de elementen in het administratief dossier geen reden die aanleiding kan geven tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 11 september 2007 door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
---------------	--

dhr. R. SANEN,	toegevoegd griffier.
----------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN.

W. MULS.